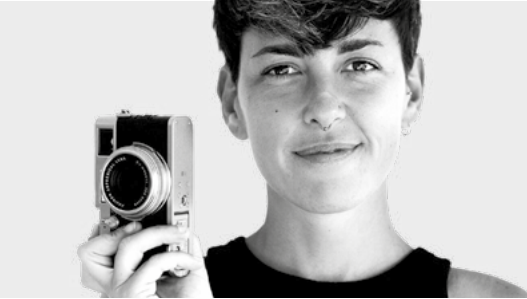

galeria

La llum en la foscor

Núria Prieto

Fotògrafa documental
i fotoperiodista

@Nuria_Fotografa

➤ HELENA BERTRAN CALLAO

Núria Prieto (1984) és fotògrafa documental i fotoperiodista des del 2009, tot i que els seus treballs mantenen forts lligams amb la fotografia artística i han estat exposats com a tal en nombroses ocasions, com és el cas de *Historias de una pandemia*, exposada recentment al Museu de Belles Arts de Castelló. A banda, l'autora dirigeix i dissenya projectes de Mediació Artística vinculats a la fotografia participativa, com *Passenger Tales*, que ha vist la llum al 2022 en una primera edició duta a terme amb el col·lectiu de persones migrants i refugiades per LGTBIQ+.

Moltes de les seves imatges tenen una cosa en comú: la mirada als ulls de la vulnerabilitat. Ens trobem davant tres fotografies de tres projectes diferents, però un mateix fil conductor: *Idomeni* (2015-2016), *El pecado de ser viuda* (2012-2013) i *La ciudad de la basura* (2015). En la primera veiem la vida dels infants quan deixen de ser-ho: les conseqüències de la guerra i la vida als camps de refugiats grecs. En la segona, feta a molts quilòmetres d'Idomeni, a l'Índia, veiem la soledat de

les dones obligades a deixar d'existir: les vídues queden apartades de la societat quan el patriarcat s'imposa i se'ls atribueix la culpa de la mort dels seus marits. Moltes d'elles viuen juntes a la ciutat de Vrindavan, on resen més de vuit hores al dia per alliberar-se del mal karma. En la tercera, com explica la Núria, hi podem trobar un canvi de paradigma: la força de les dones que, destriant brossa a la ciutat de El Caire, treballen amb les seves famílies per fer créixer i mantenir les seves vides, tot i viure en un pou de contaminació.

La mirada de la Núria Prieto és sincera, però devastadora; ens mostra la llum de les persones en entorns obscurs i els recursos als quals s'aferren per mantenir-se. El foc que escalfa els nens i nenes, les robes blanques de les dones viudes i les seves pregàries, l'energia de les famílies que, juntes, lluiten pel seu futur. És una mirada crua, però alhora esperançadora.

Tres imatges que beuen de la precarietat de persones vulnerades per les circumstàncies del seu entorn, així i tot, i com veiem a *La ciudad de la basura*, miren fixament a l'objectiu tot mostrant-nos la seva cara més forta. ■

